

Ömer Uçar

Kartal
Kanadını
Açtığında

—
Roman
—

Ömer Uçar, 1962 Pınarhisar doğumlu, aslen Pütürgeli, sonradan İstanbullu. Karabük Cumhuriyet İlkokulu, İstanbul Oruçgazi Ortaokulu, Pertevniyal Lisesi ve Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi mezunu. Çocukluğundan itibaren çip lehimi, kapı kolu dökümü ile başlayıp, ofisboyluk, muhasebecilik, tahsilcilik, düzeltmenlik, barmenlik, gazetecilik ve başka birçok işe girip çıktı ve turist rehberliğinde karar kıldı. Emekli. İngilizce ve Japonca biliyor.

KARTAL KANADINI AÇTIĞINDA

Yazan: Ömer Uçar

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2022 / ISBN 978-625-8380-50-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Ay-han Matbaası

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 44871

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kartal Kanadını Açtığında

Ömer Uçar

Savaşlar olmasın diye...

İçindekiler

1. Bölüm: Cennet Mavrato (1911 yazı).....	11
2. Bölüm: Kurt Kapanı Çatalca Müdafaa Hattı (1912 güz sonu).....	165
3. Bölüm: Şafağı Beklerken Lüleburgaz (1913 güz ortası)	279
4. Bölüm: Cihan Yangını Gelibolu (1914 yazı)	293
5. Bölüm: Umumi Zafiyet Şeytan Dağı'na karşı (1916 yaz ortası).....	429
6. Bölüm: Yıkık Cennet Mavrato (1917 güzü)	501
7. Bölüm: Cehennem Kapısı Kafr Kasım (1918 yaz sonu)	545
8. Bölüm: Arada Adana (1918 güzü)	613
Teşekkür	637

Cennet

Mavrato (1911 yazı)

İşte sonunda benim olacaksın! O kadar uğraştırdın ettin ama bak yine bana kaldın! Bu kadar uğraştırmasaydın ne olurdu be Melek? Yıllar önce kavuşsak daha iyi değil miydi? Vallahi bebelirimiz olmuştu şimdiye... Ah şu keçi inadin! Neyse ki geç oldu ama oldu. Kavuşuyoruz Melek, kavuşuyoruz nihayet!

Kız Melek, beni niye bunca zaman beklettin? Bizim evlenmemiz daha çocukken alınımıza yazılmış! Bunu niye değiştirmeye kalktın ki? Alinyazısının önüne geçilir mi? Senin yüzünden deli divane olmama ramak kaldıydı da, dayandım. Bütün yaptıklarına dayandım. Fazla naz âşık usandırır derler ya, bendeki aşk usanacak türden değildi ki!

Bak işte, al duvak başına bağlandı. Onca inat ettin, uğraştırdın, ama sonunda kuzu kuzu koynuma gireceksin! Seni bir seveceğim, bir seveceğim... O zaman diyeceksin ki, ben niye bunca zaman bekledim! Zaman demişken... Vallahi zamanı iple çekiyorum. Şu düşün bir an önce bitse de koyuverseler evimize gitsek, kapımızı örtsek, şu duvağını açsam, gül yanağını öpsem, öpsem. Ahh!

Hayat bundan böyle şahane olacak! Zaten şimdiden şahane değil de ne! Davul zurna bizim için çalıyor, oynayanlar bizim kavuşmamızı kutluyor.

Herkes oynuyor da, bir sen put gibi oturmuş duruyorsun. Gelinler kendi düşününde oynamaz! Oh olsun sana diyeceğim, diyemiyorum. Seviyorum seni be! Keşke sen de beni, benim seni sevdiğim kadar sevseydin! Boş ver! Yıllardır gece gündüz

rüyalarımı süslerken, artık hakikaten benim olacaksın ya, az seviyormuşsun, çok seviyormuşsun, derdim değil! Ben gösteririm sana sevmeyi!

Kız sen ne güzel olmuşsun! Üstüne üçeteği giymişsin, önüne de gök mavisi kumaştan önlüğü takmışsın. Kız bu önlükteki nakışları sen mi işledin? Çiçekler sanki bezden fırlayıp ortalığa dökülüverecek! Bir de şu al duvağı kaldırıp yüzünü görürsem...

Kim bilir al duvağın altında kafandan neler geçiyor? Kız vardır senin kafanda bin bir tilki! Yüzünü göremiyorum ki aklından geçeni bileyim. Kız böyle sessiz çıtı pıtı oturuverecektin oturduğun yere de, neydi o önceki haller? Ha Melek ha!

Takmayayım kafaya bunları deyip, ben de arada kalkıp oynuyorum. Zaten oyunların her türlüünü severim ama şimdi oynamak başka! Ben damat oluyorum be damat! Köylünün gözü üzerimde! Ben dersen, zevkten dört köşeyim. Bana her şey serbest! İstersem kasıla kasıla senin yanında oturuyorum, istersem kalkıp halay başında mendilimle döktürüyorum, istersem yiyorum, istersem içiyorum...

Eh işte gün de çoktan battı. Gün geceye kavuşmuşken benim de sana kavuşmam yaklaşıyor. Az kaldı az... Az kaldı kalmasına da... Şu düğün curcunası içinde bile önceden ettiklerini düşünmeden edemiyorum be Melek!

Arık boyu

Melek'i ilk fark ettiğimde beş yaşında mıydım, neydim? Zaten bir daha da aklımdan çıkmadı! Bir güzel bahar günü cümle köylü Hızır Aleyhisselam Makamına gitmişiz. Vakitlerden Hıdırellez vakti. Bahar epay ilerlemiş, yeşilin tazeliği her yeri kaplamış ama daha yaz sıcakları başlamamış. Büyükleler dua ederken, biz çocuklar etrafa dağılmışız...

Hızır Makamı'na gitmek hep hoşuma gitmiştir. Sadece açılan o büyük sofralarda yer alan türlü türlü yemeklerden değil! Çocuklar çevreye dağılıp oyunlar oynamaya daldığımızda, köyden uzak bu kutsal yerin etrafının güzelliği, özellikle arık boyu beni kendine çekerdi.

Orası benim için büyüdü bir yerdi. Arıktan akan berrak temiz suyun içinde pembecik yosunlar dalgalanır; arığın iki yanı mavi, mor kabarcıklı mantarlarla süslüdür. Anamla babam öğretilmiştir: Onlar yenmez! Olsun! Arık boyu hayaller yoludur. Rüya görmek için uyumaya ne hacet! Arığın içinde nazlı nazlı sallanan pembecik yosunlar ve mavi, mor kabarcıklı mantarlar senin hayallerini süslemeye daha bu âlemde hazırdır.

Arık boyunda oynamaktan yorulunca kutsal makama dönüp kurulan sofralardan biraz daha tırtıklardım. Artık uyku bastırmıştır ve serilen kilimlerden birinin üzerinde kendimi uykunun tatlı kollarına bırakırdım.

Uykumda pembecik yosunlar salınarak pembe saçlı peri kızına dönüşür; mavi, mor kabarcıklı mantarın dibinden bir cin çıkar, "Kalk gidek!" der ve yitik zamanların toprak olmuş insancıklarının âlemine götürürdü. Orada cinler üşüşür düşüme, peri kızları el eder, anamdan dinlediğim efsaneler, masallar karışır, çocuk aklima oyunlar oynardı...

İşte o uyku esnasında, bağrışlarla uyanır gibi oldum. "Melo-oo, Melo-oo, Melo-oo..." Bu bağrışlar rüyama eklenenecek gibiydi. Bana doğru bir melek geliyordu, üstünde uzun, beyaz bir entari vardı ve etrafı silme ışıktı. Işıktan yüzünü tam göremedim ama mutlaka çok güzeldi. Melekler güzel olur değil mi? Ama gördüğüm bu ruhani rüya ile "Melo-oo" bağrışlarını bağdaştıramamış olmalıyım ki ne oluyor diyerek az gözümü açtım.

Büyükler ötede beride, o yana bu yana koşuşturup "Melo-oo" diye bağırıyordu! Bu hiç tanıdık hal değil! Hızır Makamı'nda büyükler sükûnetle yemek yer, ağırbaşlılıkla kendilerini duaya verir. Şimdi yeni bir dua mı çıkmış? Hoca Efendi böyle mi yapın demiş? Öyle ya camide görmüştüm. O eğilince herkes eğiliyor, o yatınca herkes yatıyor, o oturunca herkes oturuyor, o kalkınca herkes kalkıyordu. Şimdi "Melo-oo" diye bağırıp koşturma zamanı mıydı? Bari ben de katıldım! Gözümü ovuşturarak ayağa fırladım. "Melo-oo, Melo-oo" diye bağırarak bir o yana, bir bu yana etrafta deli deli koşmaya başladım.

Yukarıdan koca bir el gelip kafamı kavrayarak beni durdurdu. Yukarı baktım: Cumali Amca, "Ule sen ne edersin?" diye

soruyor. Ben ne yaptığımı biliyor muyum? Büyüklerin yaptığını yapıyorum. Cumali Amca, "Helil Emicenin kızı Melo kaybolmuş, onun ismini çağırerler" diye durumu izah etti. Biraz utanır gibi oldum. Ama Cumali Amca "La havle" deyip arkasını dönüp gidince, utanmayı anında unuttum. Anama, babama, abime bakındım. Onlar da ortalıkta yok. Onlar da bir yerlerde kaybolan kızı arıyor olmalıydılar.

Arık boyuna vurdum. Belki bizimkileri görürdüm. Amacım onları bulmaktı ama arık boyuna girip de rüyalarımaya giren pembecik yosunları ve mavi, mor kabarcıklı mantarları görünce aklım onlara kaydı. Bizimkilermiş, Melek'miş unuttum gitti. Suda süzülen pembe yosunlara takıldı gözlerim. Belli mi olur? Her an pembe uzun saçlı peri kızlarına dönüşebilirlerdi! O tuhaf mantarların dibinden pattadak bir cin pırtlayabilirdi!

Ben böyle kafamdaki hayallerle meşgulken, kendimi tepeden düşmüş iki kayanın altındaki oyuğun önünde buldum. Bu iki koca kaya tepeden yuvarlanıp gelmiş, tam arığın üstüne düşmüş ama nasıl düşmüşlerse arığı yıkmamışlar. Su bir taraftan girer, öte taraftan çıkıp akmaya devam eder. İki kaya da hem birbirlerinin üstüne abanır, hem de bir koca çınara. Çınarın dalları ve yaprakları da iki kayanın arasındaki açıklığı dam gibi örter. Yukarıdan, yapraklar arasından loş gün ışığı içeri süzülür. O kayalar arasındaki boşluğa daracak bir oyuktan girilir. Ben de bir seferinde o oyuktan girdiydim, çok güzeldi. İçerde kendimi büyüklerin dünyasından ayrı bir yerde; cinlere, perilere, meleklere yakın...

Birden hatırladım! Melek diye bir kız kaybolmuştu. O da bu oyuktan girmiş olmasın? "Melooo!" diye seslendim. Kimse ses vermedi. Sürünerek dar oyuktan içeri girdim. İçerde yeşil dalların altında bir kara kız iki elini birleştirip başının altına yastık etmiş, kıvrılmış uyuyor melek gibi... Kara kıvrıcık saçları bukile bukile yüzüne dökülmüş. Bu kız o yenmez mantarlardan mı yedi yoksa! Kalbim güm güm çarpmaya başladı, "Melo!" diye bağırdım! Çok mu bağırdım ne, Melek gözlerini kocaman açtı. Bir çift koyu kahverengi göz parıl parıl parladı. O gözlere hayran kaldım. Biraz önce güm güm çarpan kalbimin içinden sıcak sıcak bir şey aktı.

Sanki arıktan akan soğuk su ısınmış sınımsız olmuş içimde akar! Gözlerimi o güzel gözlerden ayıramıyorum. Derken yukarıdan, ağacın dalından bir bülbül öttü: “Cık.” Başka bir bülbül de öterek cevap verdi: “Ciik ciik.” Daldaki bülbül dal üstünde seke seke cevap veren bülbülden yana gitti ve yapraklar arasında kayboldu. Melek gülümsedi. Ben de gülümsedim. “Periler beni uyuttu” dedi. O zaman fark ettim. Önünden akan arığın içinde pembe yosunlar salınıyordu. Etrafı o mavi, mor kabarcıklı mantarlarla kaplıydı. “He” dedim. “Ben de görmüşüm.” Meğer aynı rüyayı paylaşmışız.

Nihayet hatırladım. Melek’i arıyorlardı. “Kalk gidek” dedim, “Anan bavan merak edir!” Kalkıp entarisinin önünü ardını silkelledi. Ben önden dışarı çıktım. O da peşimden geldi. El ele tutuşup kutsal yere yöneldik. Avucumda avucunun sıcaklığı, etrafımızda ötüşen bülbüller, arık boyu yürüdük...

O vakte kadar Hızır Makamı’na geldiğimde, dua ederken Hızır’dan ne isteyeceğimi bilemezdim. Her şeyim vardı, her şeyim tamamdı. Eli maharetli mi maharetli anam var. Evde her daim karnımı doyuracağım yiyecek var. Babam kuvvetli mi kuvvetli kocaman adam, üstelik balcı, evimizde bal kaymak eksik olmaz... Babam arada dikkat ederek beni atına da bindiriyor. “Sen hele beyı, yiğit adam ol, sana at da alırık” diyor. Beni oyunlarda büyük çocukların hışmından kollayan abim de var! Daha başka ne isteyebilirdim ki? Ama artık bir dileğim vardı: Arık boyu kutsal makama doğru yürürken avucumda tuttuğum ve yüreğimi pır pır kanatlandıran o eli hiç bırakmamayı diledim.

Kutsal makama gelince baktım. Etrafa dağılıp Melek’i arayanlar toplaşmış, kadınlar ağlaşıp dövünüyor. Sanki Melek ölmüş de ağıt yakılıyor. Biz ağaçların arasından görününce kadınlar hep birden sustu. Kalabalık yol verdi. Kadınlar Melek’in bulunmasını geçti, bizim el ele olmamız üzerine yorumlara başladı. “Ah ne kadar da yakışelleer...” “Tu tu tu nazar değmeyeer...” Ardından şakalar gelmeye başladı. “Siz bunları everin yahu!” “Çağa, kızı bulmuş, elbet bırakmayacak!” O güne mührünü vuran söz buydu. Başkasının aklında kaldı mı bilmem ama ben hiç unutmadım!

Melek'i ben bulmuştum. O artık benimdi! O günden sonra Melek'i koruyucu kanatlarım altına aldım. Oyunlarda ona göz kulak oluyorum. Anası İsmihan Teyze ile babası Halil Amca da ses etmiyor. Arada gözlerinin ta içine bakıyorum. Belli belirsiz bir gülümseme var. İşte o gülümseme sayesinde bir gün Melek'in eli heptenlik benim olacak! Rüyalar âlemindeyse onun o yüreğimi pır pır ettiren sıcak eli çoktan avuçlarımdaydı.

Ahır gibi bir yerdeyim. Etrafta saman balyaları, ot demetleri var. Kimin ahırını anlamadım. İçerde koyunlar, keçiler, bir de at var. Saman balyalarının arkasında tavukların tünediği bir yer olmalı. Oradan tavuk gıdaklamaları duyuluyor. Melek o saman balyalarının ardından çıktı. Yüzü şirin mi şirin! Küçük ellerini birbirinin üstüne kapamış. Avucunda bir şey var ama anlamadım. Melek'in şirin yüzünü görünce içim hemencecik mutlulukla doldu. Melek önüme gelince avuçlarını açtı ki ne göreyim: Al bir yumurta. Elimi uzatıp ellerini tuttum: Sıcacık. İçim bir hoş oldu. Al yumurtayı alayım istedim; ne olduysa oldu, yumurta mı düştü, ben mi düştüm neyse, uyandım.

Melek'i bulut oyunuma dahil ettim. Bir gün oyundan sonra çayırda otların üzerine yatmışız. Gökte bir toparlak bulutçuk vardı. "Bağ yukarda elma var" dedim. Bazıları anlamıyor. "Hani nerde?" diyor. Ben de bu bakıp da görmeyenlere, "Elinin köründe!" diyorum. Melek, yuvarlacık ufak buluta, sonra da bana baktı. "He, beyaz elma!" deyiverdi. Şirin olduğu kadar da akıllı! Ona işte öylece bir daha vuruldum. Gökte ikimiz için bir elma vardı ve Melek'in gülen gözlerinden gözümü sıyrıp da tekrar gökyüzüne bakıncaya dek dağılıp gidivermişti.

Ben kendimi bildim bileli bulutlarla oynuyordum. Keçileri, koyunları otlatmaya çıkardığımda, aızığımı yiyip de yabani kekikle kaplı çayıra uzanınca, gökyüzündeki puf puf gezen bulutlara giderdi aklım. Nasıl da güzel yaratırdı Allah onları... Ne de güzel gezerlerdi mavi gökyüzünde...

Çocuk aklımca, Toprak Ana'nın kucağında yatıyordum. Toprak Ana da benim anam gibi bir ana, ama çok büyük, çok kudretli.

Bu üstüne yattığım otlar, tarladaki ürünler, ağaçlar, dallardaki meyveler hep onun eseri. Yukarda da Gök Baba var. Toprak Ana da, Gök Baba da kocaman. Benim ölçemeyeceğim, bilemeyeceğim kadar kocaman. Gök Baba öyle derin mavilik ki ucu bucağı yok.

Gök Baba ile Allah Baba aynı diye düşünüyorum. Düşününce bulduğum sonuç bu. Yeryüzü, Toprak Ana'nın bahçesi; yer içeriz sayesinde. Gökyüzü ise Gök Baba'nın yani Allah Baba'nın bahçesi; yeryüzünde olan olmayan her şey görünür gökyüzünde. Bazen bir katır kervanı geçiyordur. Uff yükleri de çok ağır. Bazen bir koyun sürüsü doldurur gökyüzünü, handiyse meleyecekler. İşte Fırat'ın gemilerinden biri kopmuş gelmiş dağ başına. Aha bir aslan, kuyruğunu kırbaç gibi şaklatıyor havada. Ağzını bir açıyor, yelesini bir kabartıyor ki vay! Gökten atlayıp Şiro Çayı'na kavuşacak. Anam, Şiro aslan demek demediydi tevekkeli! Aha bir kartal kanatlarını açmış. Yüksekte dönüp duruyor. Bir pofuduk tavşan görse kapacak!

Bulutlarla oynamak bazen tehlikeli bir hal alır! Gökte bir yüz belirir, ardından başka bulutlar gelir eklenir, gökyüzünü boydan boya kaplayan koca gövdeli bir adam olur. Allah Baba böyle mi görünür? Korkmalı mıyım? Korkardım ya! Hele bir de gökteki o dev gövde kararır ve gökyüzüne yayılmakla kalmayıp rüzgâr çıkarırsa, ortalığı üşütürse ve Toprak Ana'ya doğru kapanıp sert, yüzde şaklayan yağmur yağdırırsa... Korkudan o kadar bekleyemezdim. Koyunları keçileri toplar eve dönerdim. Yoksa alimallah sucuk gibi yapıp bırakmasıyla kalsan iyi! Ya bir de şimşeklerini üstüme yollarsa?

Bir keresinde bu düşündüklerimi anama sordum. Bazen büyükler çocukların neden bahsettiğini anlamıyor. Ama anama boşuna Cinni dememişler! Cin gibi her şeyi hemen anlıyor. "Çağam sen benden de cinlisin" dedi. Sonra babama da dedi de babam, "Seneye seni cami mektebine göndereverek de her bir sorunu Hoca Efendi'ye soruver" dedi. Gülüştüler.

Cami mektebi deyince, orda dur! Hoca Efendi iyilik timsali bir adam. Ama cami mektebine önceden gitmeye başlayan abim dedi: Cami mektebinde biraz sertmiş! Verdiği vazifeyi yapmayan, aylıklık edeni affetmez, tokadı basarmış! Hay Allah! Benim

güzel hayatım sona mı eriyor? Ne güzel bir çocukluk hayatım var, bitmeseydi!

Akranım akrabalarla kâh köy içinde kâh köy çevresinde koşup oynuyoruz. Hayatımız şahane! Sidikli Hamdi, Kuş Mecit, Şerafettin, Çakal Osman, Çolak Kerim... Hangimizin canı oyun istese en yakındaki arkadaşımızın evinin önüne gider, "Divtarla'ya gideeek!" diye bağırırdık. Bu söz evler arasında yayılır, çocuklar Divtarla'da bir araya gelince türlü oyunlar oynardık. Hombek, sekme ve daha neler neler...

Büyüdükçe Divtarla'dan ötelere, taş sekilere, dutluk yola hatta köy çevresindeki tepelere gitmeye başladık. Daha da büyüyünce köyden daha daha uzağa gitmek, her yerde gezinmek istiyorduk. Hepimizin elinde kendi yaptığımız bir sapan, bıldırcın avına çıkıyoruz.

Babam erkek bıldırcın vurun diye uyarıyordu. Bıldırcınlar pek ortada görünmez ama sesi her yeredir. Havalanırken kırro kırro diye ses gelen tarafa baktığında boğazında belirgin kara çizgiler olana nişan almalısın. Başta zor gelir ama attıkça ustalaşırsın. Avladığımız yerde tüylerini yolup, içini boşaltıverip kızartır yeriz. Öyle de lezzetliler. Bir de kendimiz avlamışız ya! Çağalar, erkek olduk diye şışiniyoruz.

Şahane bir hayatım var. Kendimi çok iyi hissediyorum. Sadece hayatım mı rüyalarım da şahane. Öyle güzel rüyalar görüyorum ki kuşlar gibi uçuyorum.

Arkadaşlar bana "Civciv Sileman" diyor. Sadece ufakken saçım sarı olduğundan değil! Anam bana turuncu bir kazak ördüydü. Kazanın yün çilesini nar kabuğuyla kazanda kaynattığından turuncu oldu. Ben sarı kafamın altına o turuncu kazağı giyince, bir de iştahım yerinde olduğundan toparlağım ya, bana "Civciv" deyiverdiler. Öyle de kaldı... Arkadaşlar arasında söylenen sözleri kafamıza takmıyoruz. Bütün gün birlikteyiz. Birbirimizin her bir şeyini biliyoruz.

Ben civcivim ya Mecit de kuş! Kuş avına gittiğimizde kuşlar ortaya çıksın da görüp sapanla vuralım diye hepimiz kendimizce kuş sesleri çıkarıyoruz ama Mecit'in kuş sesi taklidi aramızda birinci. Onun için onun lakabı Kuş Mecit oldu.

Mavrato köyünün hayalperest çocuğu Süleyman'ın en çok istediği şey küçüklüğünden beri sevdiği Melek'le evlenmektir. Geç olur, güç olur ve sonunda muradına erer. Süleyman gündüz tarlasında çalışacak, geceleri Melek'i sevecek ve kocaman bir aile kuracaktır. Hiç hesapta yokken askerlik kapıyı çalar. Meşrutiyet'in ilanıyla birlikte köylünün alıştığı, bildiği düzen değişmektedir. "Üç yıl geçer" deyip askere gider ve Balkan Harbi'nin tam göbeğine düşer. Neye uğradığını şaşırان Süleyman, mucize kabilinden hayatta kalır ama sırada Cihan Harbi vardır.

Kahramanımız milyonlarca Osmanlı askeri gibi cepheden cepheye gezer. Önce Çanakkale, ardından Kafkas ve en son Filistin cephe-leri... Düşman süngüsü, kurşunu, bombası ve açlıkla, hastalıklarla cebelleşen Süleyman için gerçek, elindeki mavzerden bellidir. Rüyalar ise başka söyler: Kâh göklerin yücesindeki kartal olur, kâh yerin dibindeki yılan!

Kartal Kanadını Açtığında yoğun araştırmaya dayalı, destansı bir roman... Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemini ve savaşın gerçek yüzünü bir Anadolu köylüsünün gözünden anlatan güçlü ve etkileyici bir roman.

